

GEGRONDE ANGST

GEGRONDE ANGST

Earthburst Saga # 5

Craig A. Falconer

Gegronde angst

Earthburst Saga # 5

Originele titel: Reason to fear (2023)

Vertaling: Eduard Meinema

Copyright © 2025 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.

www.transfiction.nl

ISBN 9789403851822

NUR 334

All rights reserved.

1

Aliens.

Ik hoorde het woord uit de mond van Major komen, maar dat betekent niet dat ik er iets van begrijp.

Ik heb een dag bewusteloos gelegen in de ziekenboeg van de Vita en ben wakker geworden in een wereld waar buitenaardse wezens bestaan.

En verdomme... als wat Major me vertelt waar is, bestaan ze niet alleen. Ze praten ook met ons.

‘Het is veel om te verwerken, Ray,’ erkent Major. ‘Vooral in jouw toestand. Ik kan het me alleen maar voorstellen. Maar zoals ik al zei, het belangrijkste is dat iedereen de sabotageaanval van gisteren heeft overleefd en dat je familie veilig terug is op aarde. Ik weet dat het nu niet zo voelt, maar de mensheid zou nu wel eens in een betere positie kunnen verkeren dan vóór de virusaanval.’

Ik knijp mijn ogen samen, die zich min of meer hebben aangepast aan het felle licht boven mijn hoofd. Ik begin me echter af te vragen of mijn oren zich ook moeten aanpassen, want ik heb moeite om veel positieve punten te zien die zouden rechtvaardigen dat we in een betere positie verkeren dan voorheen.

‘Ten eerste is het virus dat het station in zijn greep had, definitief geneutraliseerd en zijn er al arrestaties verricht,’ vervolgt Major. Ik denk dat hij aan mijn gezichtsuitdrukking heeft gezien dat er enige uitleg nodig is. ‘Onze beveiligingssystemen zijn versterkt, maar het is belangrijk om te onthouden dat dit een uitzonderlijke gebeurtenis was. Het virus maakte gebruik van een tijdelijke storing in onze beveiliging toen het buitenaardse signaal onze kernsystemen

overweldigde, en het verspreidde zich tijdens de automatische herstart van het systeem. Maar dat is verleden tijd.'

'Het probleem van gisteren,' beaam ik met een knik die meer moeite kost dan zou moeten.

Afgezien van de gebruikelijke clichés als 'kijk naar de toekomst' of 'huil niet om gemorste melk', vereist het ontcijferen van dit signaal echt onze volledige aandacht. Dat is veel belangrijker dan te blijven piekeren over hoe we het hebben ontvangen.

Alles wat er is gebeurd, komt nu langzaam weer bij me terug. Gezien de kracht van de explosie die mijn hand heeft opgevangen, zou ik waarschijnlijk dankbaar moeten zijn dat dat het enige is wat ik heb verloren.

Maar het is moeilijk om dankbaar te zijn als ik naar mijn verminkte pols kijk. Ze moeten me wel zware pijnstillers hebben gegeven.

'Het probleem van gisteren inderdaad,' zegt Major. 'Bedrijfsinfiltranten die koste wat kost winst willen maken, zoals die schurken van het mijnbouwconglomeraat, zijn één ding, maar de Anomalie is iets anders. De Anomalie is het probleem dat we moeten oplossen – en snel. We hopen dat er een oplossing in dit signaal zit. Als we het kunnen decoderen en de boodschap kunnen begrijpen, hebben we goede hoop dat het verband houdt met de problemen waar we mee te maken hebben.'

Ik kan mijn verbijstering niet verbergen. 'Maar als dit echt een radiosignaal uit Bayzen is, moet het minstens vier jaar oud zijn,' zeg ik tegen hem. 'Zo lang zou het duren om ons te bereiken. Dat moet je toch weten.'

Major haalt zijn schouders op. 'Natuurlijk. Maar Shaun en Sasha en onze andere analisten hebben allerlei scenario's gesuggereerd, zelfs in de zeer korte tijd dat we hiervan op de hoogte zijn. Een daarvan is dat buitenaardse wezens uit Bayzen ons al lange tijd proberen te waarschuwen voor een of andere

gevaarlijke hemelse gebeurtenis of fenomeen, sinds ze zich bewust zijn geworden van de dreiging die dit voor ons vormt. Je moet niet vergeten, Ray: de effecten d vane Anomalie worden steeds erger, en dat is al een hele tijd zo. We hebben geen idee wat de oorzaak is en we hebben zelfs geen idee wat de aard van het geheel is. Maar voor zover we weten, kan de gevaarlijke kracht van wat de bron ook is, al jarenlang, zelfs decennialang, steeds erger worden. Misschien is de Anomalie pas zichtbaar voor ons geworden toen deze een omslagpunt bereikte. En misschien hadden we, als we dit buitenaardse signaal al lang geleden hadden opgepikt, al maatregelen of oplossingen kunnen ontwikkelen.’

Ik luister aandachtig naar Major, die verrassend veel zinvolle dingen zegt, en breng mijn linkerhand naar mijn neus om een irritante jeuk weg te krabben.

Ik ben verbonden met allerlei draden, maar het vreemdste is dat ik mijn rechterhand niet kan gebruiken. Om precies te zijn, het vreemdste is dat ik geen rechterhand meer heb.

Om te zeggen dat ik daar nog aan moet wennen, zou een enorm understatement zijn.

‘Denk eens aan een probleem met je huis,’ gaat Major verder. ‘Stel je voor dat je buurman vanuit zijn huis naast je termietenactiviteit opmerkt. Misschien heeft hij warmtegevoelige beveiligingscamera’s of iets dergelijks – je weet wel, geavanceerde technologie waarmee hij het probleem eerder opmerkt dan jij. Want vanuit jouw huis zul je waarschijnlijk niets merken totdat hette laat is. Maar als je buurman je op tijd op de hoogte brengt, kun je er iets aan doen. Ik zeg niet dat het een perfecte analogie is, Ray, of zelfs maar een heel goede. Maar het punt is dat een probleem soms door één partij kan worden opgemerkt voordat de gevolgen voor iedereen duidelijk worden. Onze buurman schreeuwt misschien al jaren over de muur, maar we hebben hem niet gehoord omdat onze ramen dicht waren. Totdat die krachtige nieuwe PFOA-

telescopen gisteren werden gelanceerd en in de juiste richting begonnen te luisteren, waren onze ramen dicht.’

Ik vind dat Major lof verdient voor het gebruik van deze metafoor, en ik zie er ook echt veel waarde in. Onze nieuwe Poly-Field Observation Array heeft ook echt al voor een ommekeer gezorgd.

‘Ik weet dat je nog suf was toen je wakker werd,’ vervolgt hij, ‘maar je herinnert je toch nog wel wat ik je over de straling heb verteld? Een van onze PFOA-telescopen die op Bayzen gericht zijn, heeft het signaal van daar opgevangen. Maar misschien net zo belangrijk is dat een andere telescoop die ergens anders op gericht is, een onzichtbare stralingsbron heeft gevonden – veel te dichtbij om geruststellend te zijn – die we nog nooit eerder hebben gezien. We denken dat dat de Anomalie is, wat het ook moge zijn. We denken dat er een fysieke en waarneembare oorzaak voor is, dus terwijl we bezig zijn het signaal te ontcijferen, zijn we ook bezig deze stralingsbron te analyseren. Het kan een natuurlijk hemels fenomeen zijn waarvoor de buitenaardse wezens ons willen waarschuwen, of het kan iets buitenaards zijn dat ze proberen uit te leggen. We weten het gewoon nog niet. We kunnen optimistisch zijn of fatalistisch, maar Shaun is degene die me heeft verteld dat we pragmatisch moeten blijven en moeten onthouden dat, wat de stralingsbron ook is, de buitenaardse wezens contact met ons zoeken.

‘Dus jij denkt dat het signaal een waarschuwing is?’ vraag ik. ‘En Shaun denkt dat ook?’

Major spreidt zijn handpalmen. ‘Er zijn tal van mogelijke scenario’s, maar ik denk dat dit net zo logisch is als al het andere. Shaun verwoordde het als volgt: als ze vijandig waren, waarom zouden ze dan met ons praten?’

Hmm. Ik geef toe dat het idee dat deze buitenaardse wezens die berichten sturen behulpzaam zijn, niet bij me opkwam toen ik net hoorde dat ze bestaan.

Ik denk dat onze hersenen zo geprogrammeerd zijn. Om te overleven in de natuur – die chaotische jungle waaruit we zijn geëvolueerd – moeten we voortdurend alert zijn op mogelijke bedreigingen.

Natuurlijk kan het kraken van een takje afkomstig zijn van een onschuldige vogel die naar gevallen fruit zoekt. Maar het kan ook afkomstig zijn van een tijger die op zijn tenen loopt en zijn prooi in het vizier heeft. Daarom draaien we ons hoofd om bij elk plotseling geluid of elke plotselinge beweging.

En hoe geëvolueerd we ook denken te zijn, dat overlevingsinstinct is er nog steeds. Het kan ons ook nog steeds goed van pas komen, maar soms moeten we het temperen met de rationaliteit en het redeneringsvermogen dat ons onderscheidt van de dieren die we achter ons hebben gelaten.

Shauns opmerking over de onwaarschijnlijkheid van vijandigheid sluit hier ook bij aan. Want als een tijger op me afkomt, ben ik dood voordat ik hem zie aankomen. Ik hoor misschien die tak kraken als het beest begint te springen en op me afkomt, maar hij gaat niet eerst achter de bomen brullen om me te laten weten dat hij er is.

Zodra dat besef tot me doordringt, terwijl mijn geest nog steeds worstelt om weer volledig helder te worden na het fysieke trauma en de medicinale roes, denk ik echt dat Shaun gelijk heeft.

Tijgers brullen niet voordat ze toeslaan.

Rovers bellen niet van tevoren.

En hoewel ik weet dat we de menselijke psychologie niet zomaar kunnen toeschrijven aan een buitenaards ras, zie ik gewoon niet in waarom vijandige aliens een gericht signaal zouden sturen om ons te laten weten dat ze bestaan.

Tenminste, dat is de hoop waar ik me aan vastklamp...

2

‘Is er al vooruitgang geboekt met het decoderen van het signaal?’ vraag ik. ‘Het Balena-team heeft de gegevens ook, toch? Met hun AI-taalsystemen moet dat toch in korte tijd mogelijk zijn?’

Major ademt langzaam uit. ‘Ja, dat hebben ze. Maar het antwoord op je grotere vraag is nee... dit is allemaal heel nieuw en er is nog geen noemenswaardige vooruitgang. Ik heb begrepen dat we nog niet in het stadium zijn om een boodschap te vertalen. Voor zover ik begrijp, zijn we bezig met het decoderen van een signaal. En Shaun heeft me verteld dat het signaal niet alleen van buitenaardse oorsprong is, maar ook van buitenaardse aard. Er is een enorme hoeveelheid gegevens die categorisch geen willekeurige ruis is, maar tot nu toe hebben we nog geen enkele structuur of, nou ja, iets anders kunnen onderscheiden. Maar het team van Balena werkt eraan, Ray. Wij ook.’

‘Wie is er dan nog precies op de Vita?’ vraag ik door. Major noemde een paar namen toen ik bij bewustzijn kwam, maar mijn hersenen waren nog aan het ontwaken en sindsdien is er nog meer explosieve informatie naar voren gekomen.

‘Nou, alle burgers zijn weg,’ zegt hij. ‘Het kleine meisje dat je hebt gered, je familie, Vicki, zelfs mijn logistieke beheerders. Iedereen had de keuze om te vertrekken, aangezien we niet helemaal zeker konden zijn dat de Vita veilig was. We hebben alle fysieke ruimtes en digitale systemen volledig doorzocht, maar dat hadden we nog niet gedaan toen het evacuatievaartuig naar de Aarde vertrok. Burgers werden gedwongen te vertrekken. Zoals ik je al zei, heb ik gedaan wat ik dacht dat je zou willen en erop aangedrongen dat je familie terugkeerde naar vaste grond. Ik heb ook Vicki gestuurd om te helpen met de

vogel. En geloof me, Scarlet wilde hem niet achterlaten. Hij was er echter meer dan wie ook van overtuigd dat je zou willen dat ze gingen. Hij wilde je natuurlijk niet achterlaten, maar hij wist dat jij dat zou willen.'

Ik knik. We zijn Laika allemaal weer veel verschuldigd, en de kleine man had volkomen gelijk met zijn inschatting dat ik liever zou hebben dat mijn familie veilig op het vaste land was zonder mij dan aan mijn zijde in dit potentieel onveilige ruimteschip annex station.

'We zijn nu echt tot het absolute minimum teruggebracht,' vervolgt Major. 'De enige personen die je niet kent, zijn het medisch personeel en enkele seniorleden van ons systeemonderhoudsteam, die ik allemaal persoonlijk ken en voor wie ik met mijn leven instaat. Shaun wilde natuurlijk blijven, en het spreekt voor zich dat Driver je niet zomaar zou achterlaten.'

Dat spreekt eigenlijk voor zich, maar ik ben toch blij om het te horen.

Driver heeft een lange weg afgelegd sinds we elkaar hebben ontmoet, en vanaf het begin wist ik dat haar persoonlijke geschiedenis haar een 'we laten geen man achter'-mentaliteit had bijgebracht die door niets kon worden uitgedaagd.

Natuurlijk is ze voorzichtiger dan wie ik ook ken, maar als je eenmaal binnen de muren bent die ze heeft opgebouwd, ben je binnen. Dat heeft ze keer op keer bewezen in de meest risicovolle situaties waarin we ooit zijn geweest, van de bodem van de oceaan tot het oppervlak van de maan. Dat is Driver ten voeten uit.

Ze zou zelfs proberen mijn schedel uit de kaken van een tijger te rukken voordat ze zou vluchten om zichzelf te redden.

'Chester bleef ook,' zegt Major.

Daar ben ik minder enthousiast over. Ik herinner me nu dat Major hem al noemde toen ik voor het eerst wakker werd, tijdens mijn meest wazige momenten.

Natuurlijk, Chester heeft zich uiteindelijk nuttig gemaakt in onze wanhopige poging om de Vita te redden van het explosieve sabotageplan dat me mijn hand heeft gekost, maar ik vind het moeilijk te begrijpen waarom Major van mij verwacht dat ik die vent vertrouw.

Want ondanks dat hij uitlegde dat hij als pion was gebruikt, waren de leugens van Chester de reden dat ik naar de Vita kwam. Hij is een gladder PR-man en hij heeft me misleid om mijn familie hierheen te brengen. Natuurlijk geloof ik dat hij niet wist waarom zijn opdrachtgevers mij hier wilden hebben, omdat ze hem ook in gevaar hebben gebracht. Maar hij heeft toch gelogen en daarmee zijn plaats verdiend als de eerste en enige man die ik ooit in mijn volwassen leven heb geslagen.

‘Wat gebeurd is, is gebeurd,’ zegt Major, terwijl hij mijn gezicht leest. ‘Jij en ik hadden vroeger onze problemen, en kijk nu eens naar ons. Ik zou Chester niet per se in elke situatie vertrouwen, maar hij zit hier samen met ons in, Ray. Hij heeft ook een familie op Aarde die hij wil beschermen, en ik denk dat hij heel nuttig kan zijn. Als iemand zo goed is in overtuigen als Chester, het is soms goed om hem aan je kant te hebben. We hebben hier te maken met delicate kwesties die chaos op aarde kunnen veroorzaken als we de boodschap niet goed overbrengen. Ik denk dat we het er allemaal over eens zijn dat Shaun de slimste is die we hebben, maar Chester heeft een ander niveau van sociale intelligentie dat voor goede doeleinden kan worden ingezet. Driver heeft ook zeker een oogje op hem.’

‘Driver is voor hem gevallen,’ zeg ik. ‘Dat is iets anders. En trouwens, hoe zit het met de persoon die je nog niet hebt genoemd? Je weet wel, degene die in het geheim een theociet-analoog aan het synthetiseren was, alsof het natuurlijke materiaal dat ik had verrijkt nog niet gevaarlijk genoeg was? Degene wiens creatie mijn hand wegblijft en bijna het hele station opblijft?’

‘Ik neem de volledige verantwoordelijkheid voor het goedkeuren van Simones onderzoek,’ zegt Major. ‘Ze heeft niemand misleid en ze heeft geen protocollen overtreden.’

Tuurlijk, misschien heeft ze geen protocollen overtreden. En misschien heeft ze niemand misleid of ons geen reden gegeven om haar karakter te wantrouwen. Misschien heeft ze het echt goedbedoeld, maar toch... Ik vertrouw haar oordeel voor geen cent.

‘Dus Simone is nog steeds hier?’ vraag ik, tussen de regels door lezend.

Hij knikt. ‘Ik wilde dat ze hier bleef om alles in haar laboratorium in de gaten te houden, voor het geval dat het virus op de een of andere manier nog andere activiteiten zou kunnen uitvoeren. Shaun en de systeemteams verzekeren me dat dat absoluut niet kan, maar ik neem geen enkel risico. Ze was meer dan bereid om te blijven, omdat ze zich vreselijk verantwoordelijk voelt voor wat er is gebeurd.

‘Dat is ook terecht,’ mompel ik.

‘Ray...,’ zucht Major. ‘Deed Simone hier echt iets dat inherent gevaarlijker was dan het werk dat jij deed aan de Beacon? Jij inspireerde haar. Jouw ontdekkingen op het gebied van theocieten zetten haar ertoe aan om synthocieten te maken, zodat we er niet meer naar hoefden te delven en geen risico’s meer hoefden te nemen op Aarde. Ze is er kapot van dat het problemen heeft veroorzaakt, en vooral dat jij daarvoor de hoogste prijs hebt betaald.’

Ik zeg niets.

‘En als we dit terugkoppelen naar Chester... Ray, deed jij niet ook gevaarlijk onderzoek voor ZolaCore? Als we mensen veroordelen omdat ze voor de verkeerde mensen werkten om wat zij als de juiste redenen zagen, moeten we dan misschien eens nadenken over wie er nog meer in die dokken zou moeten zijn?’

Ik moet mijn tong in bedwang houden, want ik heb gewoon niet de energie om in discussie te gaan met Major. Hij probeert alleen maar mijn zorgen over Chester weg te nemen, maar niets irriteert me meer dan iemand die me herinnert aan mijn onschuldige banden met Ignacio Zola.

Wat hier telt, is dat we dit signaal tot op de bodem uitzoeken en iets doen aan de stralingsbron die zoveel problemen op Aarde veroorzaakt. Van de vreemde verschijnselen in de atmosfeer tot de veranderingen in het gedrag van dieren, er zijn talloze redenen om bang te zijn dat het nog erger wordt.

Maar voor mij is niets zo beangstigend als de verslechterende gezondheidsproblemen waarmee mijn jonge dochter en haar leeftijdsgenoten over de hele wereld worden geconfronteerd, waarvan de timing ons vertelt dat ze simpelweg verband moeten houden met de Anomalie.

‘Ik wil opstaan,’ zeg ik, terwijl ik mijn gewicht zo veel mogelijk verplaats.

Major schudt zijn hoofd. ‘Nog niet. De artsen waren daar duidelijk over.’

‘Haal dan iedereen hierheen,’ dring ik aan.

‘Ze zeiden dat er maar één bezoeker tegelijk mag komen totdat ze de laatste tests hebben gedaan om je te laten gaan.’

Ik zucht. ‘Haal in ieder geval Driver. Ik wil mijn familie bellen.’

‘Tuurlijk, Ray,’ zegt Major, terwijl hij een glimlach forceert. ‘Ik zorg ervoor dat Driver haar telefoon meeneemt en ik zal ook met de artsen praten om hen te vragen de controles te versnellen. Je ziet er prima uit, ook al kun je misschien een tijdje niet lopen. We werken er allemaal aan om dit tot op de bodem uit te zoeken, met het hele Balena-team aan boord via video, en er is daar iemand aan wie ik je heel graag wil voorstellen.’

‘Wie?’ vraag ik.

‘Ik stuur Driver naar binnen om met het personeel te praten,’ antwoordt hij zonder op mijn vraag in te gaan. ‘Hopelijk hebben we een doorbraak nog voordat je bij ons in de war room kunt komen. Zo niet, dan kan een andere scherpe geest als de jouwe onze kansen zeker geen kwaad doen.’

3

‘God, Ray,’ roept Driver uit terwijl ze de kamer binnenstormt.

De gebogen bovenkant van de deur, zo typerend voor het unieke interieurontwerp van de Vita, lijkt nog steeds niet te passen bij de verder steriele en functionele indeling van de afdeling waar ik word behandeld.

Driver stopt vlak naast het bed, alsof ze me uit opluchting in haar armen wil sluiten, maar niet het risico wil lopen om de draden die nog steeds aan verschillende delen van mijn lichaam vastzitten, los te trekken.

‘Wat is er in vredesnaam gebeurd?’ vraagt ze. ‘Ik bedoel... je hele hand?’

‘Ik ben ook blij je te zien,’ grap ik.

Dat doet haar ondanks haar duidelijke bezorgdheid grinniken, waardoor de sfeer een beetje wordt verlicht. ‘Ik ben natuurlijk ontzettend opgelucht dat je in orde bent,’ zegt ze. ‘Nou ja, het grootste deel van je. Laika heeft ons verteld wat er is gebeurd, met het kleine meisje dat je moest redden, ook al wist je dat je had kunnen vluchten en de rest van de Vita zou hebben overleefd. Maar waarom zat de synthociet in je hand?’

Ik vertel haar kort zoveel als ik me kan herinneren. Nu ik het hardop zeg, klinkt het nog gekker dan het toen voelde. Een gekaapte robot, een met brandstof doordrenkte hand, een vallende elleboog die op de verkeerde plek terechtkomt en de aansteker eronder doet ontbranden.

Terwijl ik praat, is het duidelijk dat Driver zich meer zorgen maakt over mijn fysieke toestand dan ikzelf.

De pijnstillers en mijn nog steeds wazige hoofd hebben daar misschien iets mee te maken, maar ik denk dat de belangrijkste reden waarom ik niet in mijn persoonlijke ongemak blijf

hangen, is dat er een veel groter probleem is waar we allemaal mee te maken hebben.

Driver is daar echter al sinds het nieuws over het signaal binnenkwam volledig in ondergedompeld. Mijn toestand is de nieuwe informatie waar zij mee worstelt, omdat ze waarschijnlijk het ergste heeft gevreesd en nu nauwlettend elke meting op de monitoren naast mijn bed in de gaten houdt.

Als ik klaar ben met mijn verslag, heeft zij ook alles tot zich genomen.

Ze richt haar aandacht nu meer op mij. ‘En heeft Major je veel verteld over het signaal of onze plannen?’ vraagt ze.

Ik frons lichtjes mijn wenkbrauwen. ‘Hij vertelde me over het signaal en Shauns gedachten, maar niets specifiek over plannen. Hij had het over een war room en videogesprekken met het team op de Balena. Sasha, zeker, en hij zei ook dat er nog iemand op de Balena is die hij me wil voorstellen. Je kent iedereen daar, toch? Over wie zou hij het hebben?’

Driver denkt een paar seconden stil na en lijkt totaal geen idee te hebben.

Ik haal mijn schouders op. ‘Het duurt toch niet lang meer voordat we daarachter komen. Hij zei dat hij de artsen gaat vragen om me snel te onderzoeken, zodat ik kan vertrekken.

‘Dus je komt mee?’ antwoordt Driver. Er klinkt een vleugje verbazing in haar stem.

‘Naar de war room? Nou, ja... Ik ga hier niet in mijn eentje zitten,’ zeg ik, niet helemaal zeker waarom dat niet voor de hand lag.

‘Oh, ik bedoelde naar de Balena,’ zegt ze. ‘Je weet toch dat we hem halverwege gaan ontmoeten? We bevinden ons niet meer in een wachtbaan. Hij is op weg terug naar een lage baan en wij zullen ook met hem mee terugkeren, maar op dit moment verwijderd de Vita zich van de Aarde. Dat verkort de tijd die Shaun nodig heeft om aan boord te gaan en zich samen met Sasha en de anderen te verdiepen in hun AI-

gegevensanalysesysteem. Major dacht dat je wel mee zou willen, aangezien je pas over minstens een week medisch geschikt bent om te dalen. Als we eenmaal in de buurt van de Balena zijn, is de vlucht daarheen in feite gewoon van het ene ruimtestation naar het andere in een klein vaartuig, en je lichaam hoeft natuurlijk niet om te gaan met de atmosfeer.'

Ik zeg niets en neem het allemaal in me op.

'Oh. Dus hij heeft daar niets over gezegd?' realiseert Driver zich. 'Nou, persoonlijk denk ik dat je, aangezien je een week lang niet terug naar de Aarde kunt, net zo goed met ons mee kunt gaan. Onze bionica-afdeling op de Balena is mijlenver vooruit op alles wat je op Aarde hebt gezien, dus je zou in een mum van tijd de basis onder de knie kunnen hebben. Je zou ook midden in de actie zitten om ervoor te zorgen dat iedereen in de juiste richting werkt.'

Ik knik langzaam. 'Wat je zegt klinkt logisch, Driver. Ik vind alleen dat Major me had moeten vertellen dat we weggaan van de Aarde. Hij heeft minstens twee keer gezegd dat mijn familie veilig is op het oppervlak, maar hij heeft me niet verteld dat ik met de tweede verder van hen verwijderd raak.'

'Ik bedoel... natuurlijk raak je letterlijk en fysiek steeds verder van hen verwijderd,' zegt ze schouderophalend. 'Maar je zou nog niet naar huis kunnen gaan, zelfs als we nog in een wachtbaan zouden zitten. Tegen de tijd dat je toestemming krijgt, zijn we terug met de Balena, dus het maakt niet zoveel uit.'

Ze heeft gelijk, maar ik vind dat mijn punt nog steeds geldt. Major heeft bewust besloten om Driver dit aan mij te laten vertellen, en hij neemt dat soort beslissingen niet zomaar. Ik zou boos zijn geweest als hij het mij had verteld, niet in de laatste plaats omdat het oude gevoelens uit de bunker in Virginia naar boven zou hebben gebracht – toen Majors kortzichtige focus op zijn officiële taken en orders mij ervan weerhield om naar mijn familie in Colorado te gaan.

‘Maar Ray, heb je me gehoord over die hand?’ voegt Driver er met een grijns aan toe. ‘Je houdt van robots en mechs en al dat stripboekgedoe. Dat was toch ook de hand die zenuwbeschadiging had opgelopen bij je ongeluk al die jaren geleden? Over een paar dagen heb je er een die beter is dan nieuw!’

Ik kan de grijns op mijn gezicht niet onderdrukken. Driver kent me goed.

‘Ze zullen het materiaal precies afstemmen op je huidskleur,’ gaat ze verder. ‘En als we de artsen hier vragen om wat scans van je linkerhand en die informatie over je huid op te sturen, kan het fabricageteam aan de slag en zou het klaar moeten zijn om te worden bevestigd wanneer je aankomt.’

‘Echt waar?’ vraag ik.

‘Net zo echt als die domme blik op je gezicht,’ lacht ze. ‘Dus ja, dat is in ieder geval iets om naar uit te kijken, maar ik weet dat er nog iets anders is waar we het nog niet over hebben gehad.’

Ik knik en voel mijn gezicht weer neutraal worden.

‘Denk je er wel eens over na hoe kleine momenten de geschiedenis kunnen veranderen?’ mijmert Driver. ‘Ik bedoel, het is duidelijk dat alles is veranderd door wat je op de Beacon hebt gevonden en hoe hard je hebt gevochten om alarm te slaan over Zola’s plannen. Maar als je niet naar die ene kamer was gegaan waar die man alle observatiegegevens over Bayzen had, hadden we niet geweten dat die er waren. We hadden deze nieuwe telescopen er niet op gericht en we zouden hier nog steeds zitten denken dat we alleen zijn in het universum. Je ging gewoon door elke deur die je kon openen, toch? Je bracht alle gegevens die je kon vinden mee terug naar de Aarde, en al die jaren later werpt dat nog steeds zijn vruchten af.’

Driver is ontzettend slim, ondanks de stoere façade die ze uitstraalt, maar normaal gesproken is ze niet zo reflectief.

‘Ik denk de hele tijd aan de Beacon,’ zeg ik tegen haar. ‘Elke beslissing die ik heb genomen, goed of slecht. Zelfs het terugbrengen van Laika. Ik heb daar enorm over getwijfeld. Ik wist niet of het vriendelijker was om hem daar achter te laten of om hem te verdoven en hem mee te nemen in de onbeschermdde Escape Pod, maar ik bedacht dat ik hem de kans moest geven om te overleven – hoe klein die kans ook was, en hoe pijnlijk het ook zou zijn. En ja, ik ben elke deur binnengegaan en heb elk dossier meegenomen dat ik kon vinden, omdat je nooit weet welke kleine actie op een dag het verschil zal maken. Jij bent net zo, Driver. Jij handelt terwijl anderen doen niet dat. Je hebt een plek in de bunker in Virginia gekregen omdat je bereid was om Major daarheen te vliegen toen de wereld instortte en iedereen zich onder de eerste de beste rots wilde verstoppen. Actie houdt ons in leven, niets anders.’

‘Ja,’ antwoordt ze peinzend. ‘Ik heb er nooit zo over nagedacht, maar je hebt gelijk. Op dit moment is iedereen bezig om deze buitenaardse code te kraken, maar dat is wat ik niet begrijp. Als ze met ons willen praten – vriendelijk of niet – waarom zouden ze dan een code gebruiken? Het is niet eens alleen een taal die we niet kunnen begrijpen. Shaun legde me uit dat het is alsof je tekst op een computer wilt vertalen van een taal die je nog nooit hebt gezien naar het Engels. Dat zou bijna onmogelijk zijn. Maar stel je voor dat je, voordat je het document zelfs maar kunt openen, eerst de harde schijf moet decoderen waarop je het hebt gevonden. Hij zei dat we ons nu in die situatie bevinden. De gegevens in het signaal hebben geen duidelijke vorm of structuur – het lijkt gewoon ruis, maar het is veel te veel en te veel op ons gericht om willekeurig te zijn.

‘Major zei ongeveer hetzelfde tegen mij,’ vertel ik haar. ‘Ik heb hier niets van gezien en ik denk niet dat ik degene ben die dit kan ontcijferen, maar ik betwijfel ten eerste dat we hier te maken hebben met een ‘code’ in de zin dat dit een boodschap is

die ze opzettelijk hebben verborgen. Maar zoals je zegt, waarom zouden ze een boodschap sturen en deze opzettelijk moeilijk te begrijpen maken? Het is waarschijnlijker dat de technologieën die ze hebben gebruikt om het te versturen gewoon heel anders zijn dan alles wat wij kennen. Je weet wel, buitenaardse technologieën. Deze buitenaardse wezens kunnen op manieren die we ons niet eens kunnen voorstellen heel anders zijn dan wij. Denk aan het gezang van walvissen, of vleermuizen die echolocatie gebruiken... deze wezens kunnen zintuigen hebben die veel verder gaan dan die van ons.'

'Hopelijk helpt het AI-systeem van de Balena ons,' mijmert Driver in antwoord daarop. 'Want ja, dit is geen signaal dat iemand zomaar kan bekijken en zelf kan ontcijferen. Maar hé, over signalen gesproken...'

Driver haalt haar telefoon uit haar zak, ontgrendelt hem en geeft hem aan mij.

'Alles is online,' zegt ze. 'Major zei dat je je familie wilde bellen. Eva stuurde me een bericht toen ze thuiskwamen, niet lang geleden, maar ze zijn er nu.'

'Helemaal thuis?' vraag ik hoopvol.

Ze knikt. 'Ze zijn twee uur geleden al in Salt Lake City geland, dus ja. Ze zullen nu wel thuis zijn.'

Met de telefoon in mijn linkerhand – uiteraard – navigeer ik onhandig naar de contacten van Driver.

'Oh, wacht,' roept ze uit. 'Je mag niets zeggen over het signaal.'

Ik kijk weg van de telefoon en recht in de ogen van Driver. Ik hoef geen woord te zeggen.

'Alleen voorlopig,' vervolgt ze. 'Totdat je volledig op de hoogte bent en we een gezamenlijke vergadering hebben gehad over hoe we dit moeten aanpakken. Ze maken zich zorgen over hoe de situatie op Aarde zou kunnen uitpakken als mensen er op de verkeerde manier achter komen. Niet dat Eva het aan iemand zou vertellen, maar het commerciële mobiele netwerk is niet

bepaald waterdicht wat veiligheid betreft. Als een of andere telefoon hackende media-outlet ‘aliens’ zegt tegen een angstige wereld, zou dat hetzelfde kunnen zijn als ‘brand’ roepen in een drukke ruimte. Dat is alles. Dus ze willen gewoon dat je even wacht met...’

‘Wie zijn zij?’ vraag ik.

Driver aarzelt, wat in feite hetzelfde is als antwoorden zonder te antwoorden.

‘Wie?’ vraag ik.

‘Major en Chester,’ zegt ze uiteindelijk, veel zachter dan ze tot nu toe heeft gesproken.

En daar is het dan.

Ze vertellen me wat ik wel en niet aan mijn familie mag vertellen, de man wiens obstructieve bemoeizucht me er al die jaren geleden van weerhield om hen in Colorado te bereiken en de man wiens door geld gedreven leugens hen een paar dagen geleden opnieuw in gevaar brachten.

Major en Chester.

Ik haal diep adem om mijn woede te bedwingen, maar geloof me: dat is niet zo makkelijk als het klinkt.

4

Driver sluit haar ogen en zucht. ‘Ik weet wat je denkt, maar ze hebben gelijk. Omwille van wat misschien maar een paar uur is, Ray, zou je je familie een plezier doen door dit geheim te houden.’

Ook hier lijkt het geen toeval dat Major het aan Driver heeft overgelaten om me dit te vertellen. Hij had het zelf kunnen zeggen toen ik zei dat ik ze wilde bellen, maar hij koos ervoor dat niet te doen.

In zekere zin begrijp ik dat conflicten of ruzies ons niet helpen, dus in dat opzicht is het logisch. Ik vind het alleen nogal laag en ongepast voor een man in zijn positie om Driver met dit soort dingen op te zadelen.

Als hij het me zelf had verteld en niet had laten doorschemeren dat het een PR-bewust idee van Chester was, had ik er waarschijnlijk geen probleem mee gehad om een paar uur te zwijgen over het signaal. Vanuit een afstandelijk perspectief is dat de slimste zet.

Met dat in gedachten ga ik me groot houden en het slikken. Dat betekent niet dat ik het ga vergeten, maar er is geen ruimte voor humeurigheid. Diep van binnen geloof ik dat we allemaal dezelfde kant op gaan – zelfs Chester – en soms moet ik pragmatisch zijn, ook al handelen anderen niet met dezelfde integriteit die ik van mezelf verwacht.

‘Maak je geen zorgen’, zeg ik tegen haar terwijl ik me klaarmaak om te gaan bellen. ‘Maar kun je even gaan kijken of de artsen de controles sneller kunnen doen? Ik weet dat Major dat zou doen, maar ik wil hier echt weg en naar de war room. Als je ze kunt vertellen dat ik klaar ben, zou dat geweldig zijn.’

Driver staat op en kijkt naar haar telefoon, maar zegt er verder niets over. Ik heb haar gezegd dat ze zich geen zorgen

hoeft te maken en dat is genoeg. Zonder vertrouwen hebben we niets, en Driver en ik hebben samen zoveel meegemaakt dat we elkaar waarschijnlijk minstens evenveel vertrouwen als onszelf.

Voordat Driver de kamer uit is, neemt Eva de oproep aan en vult haar gezicht het scherm. Ze ziet er nog mooier uit dan ooit, zelfs door de tranen van opluchting en bezorgdheid die haar ogen vullen zodra ze ziet dat ik het ben die haar belt, en niet Driver.

‘Het is je vader,’ roept ze in de lucht, waardoor ik eerst Joe en daarna Scarlet in beeld krijg.

Een paar seconden later klinkt er gelach als Eva’s telefoon bijna op de grond valt, per ongeluk aangestoten door een zeer opgewonden papegaai.

‘Ray Ray!’ kraait Laika. ‘Ray Ray oké!’

Hij komt in beeld, zittend op de rand van Eva’s stoel, terwijl zij de telefoon stabiel houdt.

‘Meisje bij robot ook oké?’ vraagt hij. ‘Laika en Ray Ray redden meisje?’

De kleine man heeft zo’n puur hart, dat het moeilijk te geloven is dat hij uit het laboratorium van een ZolaCore-onderzoeker komt.

‘Dat is ze zeker, vriend,’ zeg ik tegen hem.

‘En jij, papa?’ vraagt Joe. ‘De laatste keer dat we Driver spraken, zei ze dat je sliep, maar dat de dokters dachten dat het wel goed zou komen met je.’

Ik glimlach. ‘Driver zou dat niet zeggen als het niet waar was,’ zeg ik tegen hem. Ik weet niet of ze Eva over mijn hand heeft verteld, en of Eva het dan aan de kinderen heeft verteld, dus ik houd dat voorlopig net zo stil als het nieuws over de aliens. In grote lijnen gaat het goed met me.

‘Maar je mag pas volgende week naar de Aarde vliegen, zei ze?’ vraagt Eva.

‘Dat klopt,’ knik ik. ‘De Balena komt in een lage baan om de aarde, dus ik ga daarheen voor wat medische controles en Anomalieanalyses.’

Daarop lichten Joe’s ogen op als vuurwerk. ‘Ga je naar de Balena? Echt niet! Je moet me alles op video laten zien!’

Ik glimlach. ‘Ik zal kijken wat ik kan doen, jongen. En die telescoop die je hebt gelanceerd, levert ons al nieuwe informatie op die ons kan helpen deze Anomalie op te lossen,’ zeg ik tegen hem, waarbij ik dicht bij de volledige waarheid blijf zonder te ver te gaan. ‘Tegen de tijd dat ik naar huis kan komen, denk ik dat we een stuk verder zullen zijn.’

‘Mr. Barclay?’ klinkt er een stem vanuit de deuropening.

Ik draai me om en zie de dokter van daarnet. ‘Oh, geweldig. Een momentje.’

‘Natuurlijk,’ glimlacht ze.

Ik draai me weer naar de telefoon. ‘Oké jongens, ik bel jullie snel weer. Eva... we praten nog verder,’ voeg ik eraan toe, omdat ik merk dat ze niet zo enthousiast is over het bezoek aan Balena als Joe was. ‘En Scarlet, hoe gaat het met je, lieverd?’

Haar kleine lipje begint te trillen.

‘Wat is er?’ vraag ik.

Joe mengt zich in het gesprek: ‘Ik vond dat Laika had moeten blijven om je te helpen met wat er daar ook gebeurt. Scarlet wilde dat hij naar huis kwam en ik denk dat ik haar per ongeluk een slecht gevoel heb gegeven.’

Scarlet knikt terwijl Joe zijn hand op haar schouder legt.

Het zijn allebei geweldige kinderen en ik weet zeker dat Joe haar niet van streek wilde maken. Ze kan soms erg gevoelig zijn, vooral als ze het gevoel heeft dat hij boos op haar is. Dat is heel normaal tussen broers en zussen. Het is moeilijk als ik zo ver weg ben, maar ze kunnen niet in betere handen zijn dan die van Eva.

‘Scarlet, wees niet verdrietig,’ zeg ik. ‘Laika vindt het heerlijk om bij jullie te zijn. Ik kom ook snel weer thuis. Dat

beloof ik. En wat er ook voor nodig is, ik ga deze rare Anomalie voor eens en voor altijd oplossen.'

Ze zet een dapper gezicht op en knikt. 'Mijn oren deden pijn in het vliegtuig. Meer dan voorheen. Ik vind het niet leuk, papa.'

Nu is het mijn beurt om een dapper gezicht op te zetten. 'Ik vind het ook niet leuk, lieverd, en daarom gaan we er alles aan doen om het te stoppen. Veel plezier met Laika en Joe tot dan, oké? En ik zie jullie snel weer.'

Afscheid nemen op afstand is altijd het moeilijkste, en Eva is er goed in om dat snel te doen zonder bot over te komen. Als ik me weer tot de dokter wend, voel ik me nog vastberadener dan voor het telefoontje.

'Laten we deze laatste controles afronden en je hier weg krijgen,' zegt ze met een knipoog. 'Ik zie dat je er klaar voor bent.'

'Meer dan ooit,' zeg ik tegen haar. 'Meer dan ooit.'

5

Ik wil absoluut niet zeggen dat de dokter niet grondig te werk gaat of deze laatste controles niet serieus neemt.

Ik wil alleen maar zeggen dat we duidelijk op dezelfde golflengte zitten.

Ze is hier op de Vita, net als ik, en binnen een paar seconden nadat ze bij mijn bed is aangekomen, weet ik dat ze volledig op de hoogte is van het signaal.

Ze maakt een praatje over hoe graag Shaun en de anderen me willen zien, en hoe blij ze is dat eerst Major en daarna Driver hebben geprobeerd mijn ontslag te versnellen.

‘Uw lichaam was vooral in shock,’ vertelt ze me terwijl ze aantekeningen maakt en draden verwijderd. ‘Het is een wonder dat u niet te veel bloed hebt verloren, en we zijn allemaal opgelucht dat uw hoofd niet met een harde klap op de grond is terechtgekomen. Uw laatste bewuste bewegingen hebben uw leven gered, door ervoor te zorgen dat uw arm gestrekt was en uw hand zo ver mogelijk van de rest van uw lichaam verwijderd was.’

‘Die hand is nu nog verder van me verwijderd,’ grap ik.

Dat levert een hartelijke lach op. En zonder mezelf op de borst te kloppen – met mijn linkerhand natuurlijk – denk ik dat ik die lach wel verdiend heb.

‘Maar serieus,’ vervolgt ze, ‘de kracht van de explosie heeft daar uiteindelijk ook in uw voordeel gewerkt. Zonder al te grafisch te worden, heeft het de zaken gemakkelijker gemaakt dat uw hele hand eraf is. Als de explosie enkele vingers had weggerukt en de rest had beschadigd, hadden we het niet kunnen repareren en hadden we ons zeker niet op ons gemak gevoeld om te amputeren. Zoals het nu is, hebben mijn collega’s van de chirurgie de pols zo goed mogelijk

schoongemaakt en dichtgenaaid. Onder dit verband zie je dat het klaar is voor een bio-interface-aansluiting op de Balena. U bent nu in hun handen, geen bewuste woordspeling, maar ik denk dat we u goed hebben voorbereid op een bionische vervanging.’

‘Julie hebben allemaal geweldig werk geleverd,’ zeg ik heel oprecht tegen haar. ‘Ik wil graag iedereen die een rol heeft gespeeld ontmoeten en bedanken voordat ik naar de Balena vertrek. Kan ik nu vertrekken naar de war room van Major?’

Ze kijkt nog eens naar haar aantekeningen en knikt na een paar seconden.

‘Ik wil wel dat u vannacht terugkomt,’ zegt ze. ‘Maar een paar uur kan geen kwaad. In de tussentijd heb ik drie opdrachten voor u. Ten eerste: blijf niet te lang staan. Ten tweede: oefen geen druk uit op uw rechterarm. En ten derde: vergeet niet om voldoende elektrolyten binnen te krijgen. U bent een vechter, Ray, alsof we daar nog meer bewijs voor nodig hadden, maar u bent niet onoverwinnelijk.’

‘Nogmaals bedankt,’ zeg ik, terwijl ik haar aanbod om me te helpen aanvaard en opsta. Ik voel me niet al te wankel en ik voel me helemaal niet duizelig, wat even welkom als verrassend is.

De geneeskunde heeft een enorme vooruitgang geboekt sinds mijn noodlottige auto-ongeluk als tiener. Dat is duidelijk. Maar ik denk ook dat de technologie en zorg die hier beschikbaar zijn, een niveau hoger liggen dan wat bijna iedereen op Aarde zou hebben.

Ik ga niet aandringen op details over de manier waarop ze mijn polsstomp hebben ‘gereinigd en verzegeld’, want soms is het beter om het gewoon niet te weten. Het enige wat ik weet is dat ze medische wonderen hebben verricht om ervoor te zorgen dat ik me zo snel na de explosie relatief goed voel.

Mijn rechterpols, en eigenlijk mijn hele onderarm, is omwikkeld met een heel dik materiaal dat niet veel weegt. Op

dit moment lijkt het op iets tussen een verband en een gipsverband van papier-maché. De dokter geeft me ook een eenvoudige katoenen mitella, om het uit de weg te houden, alsof ik een kind ben met een haarscheurtje.

‘Die bandage dient alleen als bescherming,’ legt ze uit, terwijl ze duidelijk ziet dat ik naar de stomp kijk terwijl ze spreekt. ‘Er stromen plaatselijke pijnstillers door uw arm die ervoor moeten zorgen dat het niet te veel pijn doet. En dat is precies waarom ik wil dat u ervoor zorgt dat u er geen druk op uitoefent. U zou het niet per se voelen als u dat wel deed, dus ik wil gewoon dat u daar rekening mee houdt. Leun nergens op, knuffel niemand – dat soort dingen. Gewoon voor een dag of twee.’

‘Begrepen,’ zeg ik, en ik bedank haar nogmaals terwijl ik vertrek.

Driver staat al bij de deur te wachten als ik aankom. Ze glimlacht speels als ze de katoenen mitella ziet. ‘Heb je gevraagd of je zo’n satelliet-schotel om je nek kon krijgen om het plaatje compleet te maken?’

Ik rol met mijn ogen. Er zit nooit enige kwaadaardigheid in wat Driver zegt of doet, en haar donkere humor is alleen bedoeld om de sfeer te verlichten.

‘Laat me weten als je hulp nodig hebt met de deur,’ zegt ze, ook al houdt ze hem al voor me open. ‘Of, weet je, laat me weten als je überhaupt hulp nodig hebt.’

‘De hele dag?’ kreun ik.

Ze lacht. ‘Luister, over een paar dagen heb je de grip en de kracht van een zilverrug. Ik maak deze grapjes nu het nog kan!’

Als we de medische afdeling verlaten, kom ik terecht in een onbekend deel van de Vita. Driver weet echter waar we heen gaan en verzekert me dat het niet ver is. Als dat wel zo was geweest, had de dokter vast een rolstoel voorgesteld. Ze stond er immers op dat ik niet te lang zou blijven staan.

Al snel zie ik Major voor me staan, klaar om een deur te openen die naar zijn war room moet leiden. Hij draait zich om en lijkt blij me te zien aankomen, hoewel hij een beetje verbaasd is dat Driver en ik nog steeds lachen en grappen maken.

‘Hebben ze jullie allebei lachgas gegeven?’ zegt hij, in een zeldzame poging om zelf grappig te zijn.

‘Gebruik de volgende keer geen boodschappers,’ zeg ik, terwijl ik serieus word. ‘Als je niet wilt dat ik iets aan mijn familie vertel en je hebt de Vita opdracht gegeven om verder van de Aarde weg te vliegen, dan moet jij je als een man gedragen en me dat vertellen. Oké?’

Hij staart een paar seconden zwijgend voor zich uit en haalt dan zijn schouders op als teken van acceptatie. ‘Dit gaat niet om mij, Ray. Je weet heel goed dat er ruzie zou zijn ontstaan als ik je die dingen had verteld, en dat wist ik ook. Je hebt mijn woord als senior coördinator van deze ERF Vita, en mijn woord als man, dat er geen geheimen tussen ons zijn. Dat was puur pragmatisme, geen ontkenningen. Vanaf nu ligt alles op tafel. Als je een rechterhand had, zou ik die nu schudden.’

Het duurt even voordat de grijns op zijn gezicht verschijnt, wat Driver weer in een lachbui brengt.

‘Sorry,’ gaat Major verder. ‘Ik probeer alleen de spanning te doorbreken. Maar serieus, Ray: als we die war room binnenlopen, weet iedereen alles. Dat is de enige manier waarop we dit kunnen doen, Je staat op het punt om de persoon te ontmoeten waar ik eerder naar verwees. Nogmaals, dat was iets waar ik niet op in wilde gaan voordat je hier was.’

Major draait zich weer naar de deur en opent die. Meteen hoor ik een geroezemoes van stemmen. Een paar stappen verder sta ik in een kamer die griezelig veel lijkt op de war room in de bunker van de ERF in Virginia. Dat is logisch, aangezien de Vita zelf ook uit die bunker komt. De vertrouwde tafel en videowall geven me meteen een geruststellend gevoel.

Nog geruststellender is het zien van Shaun, die opspringt om me te begroeten en niet te dichtbij komt als hij mijn mitella ziet.

‘Je bent me er eentje, Ray,’ zegt hij, terwijl hij zijn hand opsteekt voor een fist bump en me met die bewonderende blik aankijkt die hij vaak heeft. Soms denk ik dat Shaun geen idee heeft hoe belangrijk en gerespecteerd hij eigenlijk is onder ons, misschien gewoon omdat hij zoveel jonger is dan ik en vooral dan iemand als Major.

Chester en Simone zijn er ook al en staan allebei op om me te begroeten.

‘Het spijt me zo,’ zegt Simone. ‘Ray, het spijt me meer dan je je kunt voorstellen dat ik de synthociet heb gemaakt die dit heeft veroorzaakt.’

Ze meent het duidelijk, en ik zeg haar even oprecht dat ze zich geen zorgen hoeft te maken.

‘Blij dat je er bent,’ zegt Chester, iets minder uitbundig in zijn verfijnde Engelse accent. ‘We hebben je hiervoor nodig, Ray. Tot nu toe is elke poging op een dood spoor beland en we kunnen dit niet eeuwig geheim houden.’

Hij heeft zich al verontschuldigd voor de bedrieglijke omstandigheden die ons bij elkaar hebben gebracht, dus ik maak me geen zorgen over het feit dat hij dat nu niet nogmaals doet. De manier waarop hij zei dat ze me nodig hebben, klonk oprecht en zijn blik is er een van totale concentratie, dus ik ben bereid hem het voordeel van de twijfel te geven. We zitten nu tenslotte allemaal in hetzelfde schuitje – welke uiteenlopende wegen ons hier ook hebben gebracht – en Major zou gelijk kunnen hebben dat Chesters scherpe geest voor public relations iets aan ons team zou kunnen toevoegen.

‘Ik denk dat je een goed mens echt niet klein kunt houden,’ klinkt er uit de onzichtbare luidsprekers boven ons.

Ik richt mijn blik op de muur en zie mijn oude vriend Noah Williams, voormalig president van de VS en nu seniorcoördinator op de ERF Balena.

Williams is een goed mens en was een goede president, ook al stond hij in de meeste kwesties die de binnenlandse politiek bepaalden niet aan 'mijn kant'. Ik had altijd het gevoel dat hij oprecht probeerde te handelen in het belang van het land, zoals hij dat zag.

Aan het einde van zijn ambtstermijn stapte hij uit de politiek om de leiding van de Balena op zich te nemen, aangezien er geen duidelijke leider was en niemand anders zo algemeen gerespecteerd werd als hij. Elana Hart bleef verantwoordelijk voor de bunker in Colorado, die nu de belangrijkste locatie van de ERF op Aarde is, terwijl Major natuurlijk zijn rol op de Vita behield.

Niemand van het vorige ZolaCore-management van de Balena kon hierbij betrokken worden, om de voor de hand liggende reden dat die gemene schoften nu terecht in de gevangenis zitten weg te rotten, en de manier waarop Williams zich gedroeg tijdens onze moeilijke dagen in de bunker in Virginia maakte hem tot een populaire keuze.

'Leuk je te zien,' zeg ik tegen hem. 'En Sasha! Jij ook.'

Sasha, een scherpzinnige analiste die tijdens onze missie in Nieuw-Zeeland haar gewicht in goud waard bleek te zijn, glimlacht en heet me welkom terug in het team.

Aan de andere kant van Williams zit een oudere vrouw die ik nog nooit heb gezien, de enige andere persoon die zichtbaar is.

'Dit is Harriet Matthews,' zegt Williams, terwijl hij ons aan elkaar voorstelt.

De persoon die Major me wilde voorstellen, realiseer ik me.

'Als hoofd van een geheime overheidsorganisatie, al lang voordat ik met hun werk in aanraking kwam,' vervolgt Williams, 'heeft Harriet bijna twintig jaar lang leidinggegeven aan een team dat allerlei berichten de ruimte in stuurde in een poging contact te leggen met een ander intelligent ras.'

Mijn ogen worden zo groot als schoteltjes.